

Κυριάκος Κατζουράκης & Κάτια Γέρου

KATIA: Με τον Κυριάκο γνωριστήκαμε πριν από 26 χρόνια και από τότε είμαστε συνέχεια μαζί. Είχε έρθει να με δει σε μια παράσταση του Θέατρου Τέχνης, στη «Γκλορίνια» του Ροντρίγκεζ. Για μένα ο Κυριάκος είναι ο γκουφού μου. Τα πολλά χρόνια συμβίωσης δεν έχουν αφαιρέσει το στοιχείο του δένους που αισθάνομαι γι' αυτόν. Πάνω απ' όλα τον καμαρώνω για την αφοσίωση στη δουλειά του, που τη θεωρεί ιερή και ήταν από τα πρώτα πράγματα που μας ένωαν. Πιστεύει πως ότι κάνει κανείς, είτε γυρίζει μια ταινία, είτε γράφει ένα ποίμα, ένα βιβλίο, ένα τραγούδι, ένα θεατρικό έργο, είτε ζωγραφίζει έναν πίνακα είναι επένδυσην και κρήσιμο, ακόμα και όταν τη στηγμή που δημιουργείται δεν γίνεται αποδεκτό. Είναι πράγματα που μένουν και φτάνουν αυτήν τη μικρή σειρά από λιθαράκια που προσθέτει στο καθένας και γίνεται ένας μεγάλος στρωμένος δρόμος. Αυτή την τάση την έίχα κι εγώ αδιαμόρφωτη και με τον Κυριάκο συγκροτήθηκε. Ξεχειρίζεται το θέατρο να ξεκινήσει μια ταινία μην διαθέντοντας καθόλου χρήματα, αντιμετωπίζοντας σοδόρα προβλήματα υγείας και την παγερόπτη ή και την αδιαφορία του κοινού, όπως συνέβη πριν από χρόνια με τα θύμπεια που είχε κάνει για τους μετανάστες και τα οποία δεν ήταν τότε καθόλου τη μόδα, και όταν φτάνει η στηγμή να πληρώσει το συνεργένιο να πουλάει πίνακές του που είχε βάλει στην άκρη για τη δύσκολη ώρα των γηρατεών. Και όλα αυτά καταδεχόμενος ν' ασχοληθεί ο ίδιος με την «κουζίνα των πραγμάτων», το μοντάζ ή τις περιοδείες των ταινιών του, διαπανώντας απίστευτες εργαστώρες που όχι μόνο δεν του οκτώσαν την έμπνευση αλλά του την εμπλούτισαν. Δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσω τη βροχερή εκείνη μέρα που πήγε να καταθέτει στην ταινίας «Ο Δρόμος προς τη Δύση», μαζί με τη θωρόδη του Κέντρου Κινηματογράφου ύστερα από τρία χρόνια εντατικής και βάναυσης δουλειάς και κάτω από αντίξεις συνθήκες.

Φωτογραφία | Γεωργη Ζερζούνη

Ο Κυριάκος Κατζουράκης είναι ζωγράφος και σκηνοθέτης. Η Κάτια Γέρου είναι ηθοποιός, σεναριογράφος και η επί σειρά ετών σύντροφός του.

του Σπύρου Ζωνάκη

Τότε αντιλήφθηκα την αξία και το πολύτιμο της εμμονής του. Ότι είναι πραγματοποίος. Σαν να είχαμε ρίξει ένα μικρό μπουσουλάκι στον ακεανό και εκείνο να είχε φύμει, πε-

«Ένα άλλο στοιχείο που καμαρώνω στον Κυριάκο είναι η ικανότητά του να μεταποδάει από τη μια τέχνη στην άλλη».

μέχοντας ένα μικρό μήνυμα. Πραγματικά, θεωρώ μεγάλη τύχη τη συμπτούσα μας στον κινηματογράφο και στο θέατρο γιατί ο ένας συμπλήρωνε τον άλλον και οι δημιουργικές διαφωνίες μας αποτελούσαν πεδίο απόλαυσης και όχι πηγή έντασης, άγ-

χους ή θυμού. Επίσης, νιώθω δέος για τον Κυριάκο ως καλλιτέχνη. Τώρα που πήγα στην αναδρομική του έκθεση στο Μουσείο Μπενάκη συγκινήθηκα θαθί. Γιατί είδα έναν δημιουργό προσπλωμένο στην κοινωνική πραγματικότητα, όχι με την έννοια του σοσιαλιστικού ρεαλισμού, διλαδή της φωτογραφικής της απεικόνισης, αλλά με αυτήν της ποιητικής μετουσιώσης της. Για τον Κυριάκο ο αλήθεια της ψυχής και η δημιουργικότητα οφείλουν να ξεδιπλώνονται μέσα στην ασαλία, την αναρχία και την αβίκα της ζωής. Έτσι, η κρίση δεν τον βρήκε απρετούμαστα. Ο Κυριάκος μιλάει εδώ και 50 χρόνια γι' αυτήν, ήδη από τα έργα των Νέων Ελλήνων Ρεαλιστών, γινώμενος πολλές φορές αντικείμενο σκληρής κριτικής κι αντιπάθειας.

Ένα άλλο στοιχείο που καμαρώνω στον Κυριάκο είναι η ικανότητά του να μεταπο-

δεί από την μια τέχνη στην άλλη: από τη ζωγραφική στη σκηνογραφία και από εκεί στον κινηματογράφο και τη συγγραφή Βιβλίων. Σπήλαξ, όταν αυτά τα θεωρούμαστα αντίπαλα και δυσανασκετούσα. Μου πήρε είκοσι χρόνια να καταλάβω ότι όλα τα πράγματα ζεινούν από το θέατρο, δηλαδή από έναν άνθρωπο που βρίσκεται σ' ένα χώρο και τον ορίζει μονάχο με τη σωματική του παρουσία, ενώ όλα τ' άλλα, ακόμα και τα ρούχα που φοράει, είναι χρηστικά στολίδια. Η στηγμή που μ' έχει αφραγίσει με

«Η Κάτια είναι μια αρχοντική καλοσύνης και πιδυπάθειας.

Απολαμβάνει και γεύεται καθετί που κάνει, ακόμα κι ένα απόλυτο τηλέφωνο».

την Κάτια ήταν στο γύρισμα της ταινίας «Ο Δρόμος προς τη Δύση». Έκανα το μοντάζ και συνειδοποίησα ότι άρχισε να βρέχει. Την πάρνω και πάμε στην ταράτσα του σπιτιού να γυρίσουμε τη σκηνή της αυτοκτονίας της Ιρίνας, μιας γυναίκας δημιουργικής και ταυτόχρονα επιθυμητής, δηλαδή της Κάτιας.

πρώην Σοβιετική Ένωση. Μέσα σε λίγα λεπτά αυτοσχεδίασε το πιο δύσκολο κομμάτι του ρόλου της με τέτοια ποιότητα και βάρος σαν να ήταν ο θάνατος γραμμένος στο πρόσωπό της. Αρχίσαμε να κλαίμε. Με την Κάτια από την αρχή μας ένωσε μια απροσδιόριστη συναισθηματική, εσωτερικότητα. Η ανάγκη να μεταφέρουμε τα ενδιαφέροντά μας στην κοινή μας γλώσσα, με την εμβάθυνση που ζητάμε να έχουν και σε απόλυτη σύνδεση με μια πραγματικότητα που την πονάμε και τη οποία γίνεται όλο και πιο σκληρή. Δεν μας έκανε κόπο να πηγαίνουμε νύχτες ολόκληρες πριν από 15 χρόνια και να τραβάμε πλάνα αστέγων στο σταθμό Λαρίσης, να προσπαθούμε με τους φωτογραφίσουμε νά κάνουμε σκίτσα χωρίς να τους ενοχλούμε, σε μια εποχή που ήταν επιστημονική φαντασία η ενασχόληση με αυτά τα θέματα. Ή θάνη πηγαίναμε σε μια αποθήκη που μενάνε 250 Κούρδοι μετανάστες, οι οποίοι δεν είχαν να φάνε, τους κόβανε το νερό και τους έπαιρνε τη Κάτια και τους μετέφερε στο νοσοκομείο. Αυτό εμείς το θεωρούσαμε μέρος της καθημερινότητας και της καλλιτεχνικής μας πορείας. Ενδεικτικά, το ρόλο της Κάτια στο «Δρόμο προς τη Δύση» τον διαμόρφωσε σιγά σιγά ως δημοσιογράφη, παίρνοντας συνεντεύξεις.

Η Κάτια είναι μια αρχοντική καλοσύνης και πιδυπάθειας. Απολαμβάνει και γεύεται καθετί που κάνει, ακόμα κι ένα απόλυτο τηλέφωνο.

Για μένα η πραγματική θέση που της αρμόζει είναι αυτή του Αρχάγγελου. Πριν από 20 χρόνια τη ζωγράφισα στο «Τέμπλο» ως «δεξιό Αρχάγγελο». Αριστερά βρίσκεται ο Άγγελος Ελεφάντης. Αντικατέστησα αυτό το σύμβολο της πίστης που είναι μια αόρατη φιγούρα με μια γήινη σάρκινη εικόνα μιας γυναίκας δημιουργικής και ταυτόχρονα επιθυμητής, δηλαδή της Κάτιας.